

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Julia James

Hercegnői áldozat

Cara Colter

A szív sosem hazudik

Donna Alward

Szőkevény menyasszony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Julia James, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *The Greek's Duty-Bound Royal Bride* (Harlequin Presents)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Cara Colter, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *His Cinderella Next Door* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

© Donna Alward, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Scandal and the Runaway Bride* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Anna

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 111. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-479-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Julia James

Hercegnői áldozat

1. FEJEZET

Leon Dukaris futó pillantást vetett az asztalán fekvő horribilis szállodai számlára, majd közömbösen megvonta széles vállát, és aláírta.

A Viscari St. James London egyik legdrágább és legexkluzívabb szállodája volt. Mivel azonban a karyliai államcsíny még csak két hete történt, nem volt meglepő, hogy Mikal nagyherceg itt kötött ki: nyilván még nem tudott alkalmazkodni a bukott uralkodó életmódjához. De tény volt, hogy Mikal többé nem férhetett hozzá a kicsi, de virágzó Karyliai Nagyhercegségben maradt vagyonához.

Az uralkodó jelenlegi anyagi gondjai remekül beleillettek Leon tervébe. Nem nagylelkűségből finanszírozta a száműzött nagyherceg életvitelét: a görög milliárdos afféle befektetésként tekintett a dologra.

Olyan befektetésként, ami busás hasznot fog hajtani.

Arcáról hirtelen lehervadt az elégedett mosoly. Eltűnt szeme elől magasan a londoni City fölött lévő, gyönyörűen berendezett irodája, és felidéződtek keserű ifjúságának emlékei. A sorban állás az ingyenkonyha előtt, a lyukas cipőtálpak, a csontig ható hideg, miután anyjával együtt egy fillér nélkül kidobták elegáns lakásukból. Anyjának csak ő maradt, miután férje, aki egykor örök szerelmet fogadott neki, tizenkét évvel ezelőtt, éppen a görög gazdasági összeomlás idején, mindkettőjüket elhagyta.

Egyik napról a másikra koldusbotra jutottak. Akkoriban Leon szilárdan elhatározta, hogy kitör a szegénységből – és sikerült. Részvénytulajdonosokkal nem ritkán nagy kockázatot vállalt, de mindig bejött neki. Jóval mások előtt ráértett a lehetőségekre, és mostanra többszörös milliárdos lett.

De már nem volt elég neki, hogy csak halmozza tovább a pénzt.

Mosoly suhant át az arcán. A karyliai puccs, mely száműzetésbe kényszerítette a nagyherceget, isteni szerencse. Új célja egyszeriben elérhető közelségbe került.

Egy főnemesi származású feleség végre megkoronázná szédületes felemelkedését a gazdagok és szépek világába.

Mikal nagyherceg lánya.

„Ellie! Híreket kaptunk az apádról! Rossz híreket!”

Ellie fülében még mindig ott csengett anyja riadt hangja, amikor leszállt a metróról a Piccadilly Circuson, és a Viscari szállóba sietett. A St. James-palotától, a Clarence House-tól és a Buckingham-palotától kőhajításnyira működő szállodat diplomataik, politikusok és arisztokraták látogatták.

És külföldi uralkodóházak trónfosztott leszármazottai.

Trónfosztott.

A szó baljósan visszhangzott Ellie fejében. Gyomra fájdalmasan görcsölt. A puccs óta, amely arra kényszerítette apját és családját, hogy elmeneküljenek mesés karyliai kastélyukból.

– Mikal nagyherceg lakosztályát kérem – mondta a recepciósnak lihegve.

– Kit jelenthetek be? – kérdezte a recepciósnak kételkedő pillantással.

Ellie meg tudta érteni: a hosszú repülőúton összegyűródött munkaruhája nem illett az exkluzív londoni szállodához.

– Csak mondja azt, hogy Lisi itt van – mondta.

Amikor a recepciósnak meghallotta a nevet, rögtön megváltozott az arckifejezése.

– Kísérje őfelségét a királyi lakosztályba – intette oda az egyik kollégáját.

A liftben Ellie azt kívánta, bárcsak senki ne tudná, kicsoda ő. Karylián kívül soha nem használta a címét, eltekintve az apjánál tett ritka látogatásoktól. A legtöbben csak keresztnevének rövidített formáját és brit nevelőapja vezetéknevét ismerték, ez a kettő szerepelt az útlevelében is: Ellie Peters.

Egy polgári név sokkal könnyebbé tette az életet. És lényegesen rövidebb volt, mint az Elizaveta Gisella Carolyn Augusta Feoderova Alexandrina Sofia Turmburg-Malavic-Kárpárdy. Családja vérvonalában a Habsburgoktól kezdve a különböző német dinasztiákon át a Romanovok, sőt lengyel, magyar, litván és török uralkodóházak szerepeltek. A több mint kilencszáz éves dinasztia székhelye mindig is a Karyliai Nagyhercegség volt hófödte hegyeivel, zöld völgyeivel, fenyőerdőkkel, folyókkal, tavakkal és modern sípályákkal. A dinasztia fennmaradását a szerencsének, az elszántságnak, az okos szövetségeknek és a még okosabb házasságoknak köszönhatték.

De most hirtelen mindennek vége lett.

Mikor Ellie belépett a penthouse lakosztály csendes előcsarnokába, egy ismerős alak rohant oda hozzá, és megölelte:

– Jaj, Lisi! Hála istennek, hogy itt vagy!

Marika volt az, a húga – egész pontosan az apja második házasságából származó féltestvére. Ellie kisebbik féltestvére, Niki, a trónörökös – azaz a *volt* trónörökös – még mindig egy svájci bentlakásos iskolában tanult.

– El se hiszem, ami történt – mondta Ellie karyliai nyelven.

Marika behúzta a lakosztályba.

– Ez egy rémálom!

– Hogy van apa?

– Még mindig sokkos állapotban. Egyszerűen nem tudja megérteni, és anya sem... – Marika felsóhajtott. – Gyere be, apa már régóta vár!

Ellie besietett a gazdagon berendezett fogadószobába. A helyiség zsúfolt volt: nemcsak az apja, hanem a felesége, a nagyhercegnő és rengeteg alkalmazott is jelen volt a palotából. Ellie apja mozdulatlanul állt az ablak előtt, a város háztetőit bámulva. Amikor Ellie belépett, és ösztönösen odarohant hozzá, hogy megölelje, megfordult.

Egy éles hang azonban hirtelen megállásra készítette.

– Elizaveta! Megfeledkezel magadról!

A nagyhercegnő, Ellie mostohaanyja szólt rá. Ellie mély lélegzetet vett, és ügyetlenül meghajolt térdig érő szoknyájában. Gyomrában üresség áradt szét. Az apja már nem uralkodó...

Apja odalépett hozzá, és megfogta a kezét jéghideg kezével.

– Végre itt vagy – mondta félig megkönnyebbülten, félig szemrehányón.

Ellie nyelt egyet.

– Ne haragudj, Észak-Kanadában forgattunk Malcolmmal. Ott nagyon rossz a vétel, aztán meg ide kellett repülnöm, és...

Elhallgatott. Az átélt katasztrófa után apját biztos nem érdekli, merre jár az anyja és a mostohaapja. Malcolm ismert természetfilm-rendező volt, akiért az anyja még Ellie csecsemőkorában hagyta el királyi férjét.

– Na igen, de most már itt vagy, hála istennek – mondta az apja szívélyesebben, és az egyik szolgálóhoz fordult. – Josef, frissítőket!

Ellie zavartan az ajkába harapott. Mindig is úgy vélte, apja merev és parancsoló viselkedése hozzájárult ahhoz, hogy egyre népszerűtlenebbé vált Karyliában – ezt a bukása óta végzett elemzések is alátámasztották. A másik pedig, hogy minden reformot szigorúan elutasított. A különböző etnikai csoportok közti feszültségek az utóbbi években egyre fokozódtak.

Ellie felsóhajtott magában. Az a baj, hogy apjának semmi érzéke a gazdasághoz és a politikához, és ezzel uralkodása tíz éve alatt minden érdekcsoportot maga ellen fordított – még azokat is, akik addig támogatták a monarchiát. Ezért nem állt mellé senki a puccs idején.

Most az apja és a nagyhercegnő együtt kezdte szidni a puccsistákat. Ellie mormogott néhány együttérző szót, aztán a féltestvéreivel elvonult Marika szobájába, és feltette Marikának azt a kérdést, ami legjobban foglalkoztatta az apja bukása óta.

– Mi van a pénzzel? Mit ad nektek az új kormány? Apának szép jövedelme lehet... – Körülnézett a fényűző hálószobában. – Mert ez a szálloda minden, csak nem olcsó.

Marika keserű arcot vágott.

– Nem ő fizeti, Lisi. Nem engedheti meg magának... Jaj, Lisi, már semmit sem engedhet meg magának! Egy fillérünk se maradt!

Ellie elsápadt.

– Egy fillért sem? – visszhangozta döbbenet.

Húga bólintott.

– Az új kormány minden vagyonunkat befagyasztotta.

Ellie levegő után kapkodott.

– Mindent?! – Ismét körülnézett a szobában. – De... de ez a lakosztály... már majdnem két hete itt laktok...

Amikor észrevette Marika zavarát, elhallgatott.

– Mondom, Lisi... nem apa fizeti a szállodást. Hanem valaki más.

Ellie értetlenül bámult.

– De ki?

– A neve Leon, Leon Dukaris, milliárdos... görög. Tavaly nyáron üzleti ügyben járt Karyliában. Az operagálán, aminek anya volt a védnöke, bemutatták nekünk, és apa meghívta egy kerti partira a palotába. Aztán eljött egy bálra és egy vacsorára is. Nem igazán figyeltem rá. Valami üzleti üggyről volt szó néhány külföldi miniszterrel és befektetővel szó, főleg velük és apával beszélt. Én se tudok többet, csak annyit, hogy amikor Londonba érkeztünk, kapcsolatba lépett apámmal, és megígérte neki, hogy minden költségét fedezi.

Ellie alig hitt a fülének.

– De miért? Miért jó ennek a... ennek a Leon Dukarisnak, hogy finanszírozza apa megélhetését? Mit nyer vele?

Marika rákvörös lett, és arckifejezése láttán Ellie ereiben megfagyott a vér.

– Marika, mi a baj?

Húga kétségbeesetten tördelte a kezét.

– Istenem, Lisi, ez olyan szörnyű... Egyetlenegy okból fizeti a szállodát. Azt akarja... – Nyelt egyet. – Feleségül akar venni!

Ellie döbbenet meredt rá.

– Feleségül venni téged? Ezt nem mondhatod komolyan!

– De a viselkedése erre utal! – kiáltott fel Marika. – Sokat jár ide, és mindig nagyon figyelmes velem. Én próbálom lerázni, de anya azt akarja, hogy bátorítsam. Borzasztóan aggódik értünk, és ha Dukaris tényleg feleségül venne... – Elcsuklott a hangja.

Ellie-ben kétszeresére fokozódott a döbbenet. Már az is épp elég baj, hogy az apja nincstelen lett, és valami ismeretlen görög milliárdos finanszírozza – s most a húga ráadásul azt hiszi, hogy ez az ember feleségül akarja venni?! Biztos csak képzelődik; túlságosan fel van dűlva, hogy világosan gondolkodjon.

A helyzet életet tompítandó, Ellie viccelődni próbált:

– Azt ne mondd, hogy ez a Leon Dukaris egy gusztustalan, sörhasú és malacszemű kéjenc.

– Nem igazán – felelte Marika remegő hangon, s könnyek gyűltek a szemébe. – Jaj, Lisi, nekem teljesen mindegy, hogy hogy néz ki vagy hogy kicsoda! – Végigfolytak arcán a könnyek. – Én más szeretek! Nem mehetek hozzá! Egyszerűen *képtelen* vagyok!

Leon a Viscari St. James ívelt bejárati lépcsője előtt szállt ki a limuzinjából, és belépett az előcsarnokba. Itt az ideje, hogy ismét meglátogassa a száműzött uralkodócsaládot.

A nagyherceg két héttel ezelőtti váratlan érkezése óta már több alkalommal tiszteletét tette az idős úrnál – látszólag azért, hogy biztosítsa arról, minden költségét fedezik az itt-tartózkodása alatt. Látogatásainak valódi oka azonban egészen más volt: el kellett döntenie, valóban feleségül akarja-e venni a hercegnőt.

Elgondolkodva lépett be a liftbe. Butaság tőle, hogy ilyesmit forgat a fejében?

Tavaly nyáron jött az ötlet, amikor üzleti ügyben Karyliában járt, és meghívták a palotába. Akkoriban ez a lehetőség csak futólag villant át az agyán, de a rákövetkező hónapok során gyökeret

vert. Bár Marika hercegnő barna volt, s ő inkább a szőkét kedvelte, és meglehetősen szolid is, de elég csinos, szóval... Egy hercegnő kedvéért alighanem tudna némileg igazítani az ízlésén. Amennyire meg tudta ítélni, a lány nem ostoba, ami szintén előny. És hercegnőként nyilván nem idegen számára a gondolat, hogy érdekből házasodjon.

Összepréselte ajkait. Mert ennek a házasságnak semmi köze nem lenne a szerelemhez.

Minden amellet szólt, hogy udvaroljon Marika hercegnőnek – és most, hogy a karylai nagyhercegi család ilyen katasztrofális helyzetbe került, még az eddigieknél is nagyobb a remény, hogy a lány elfogadja az ajánlatát.

Már ha tényleg megteszi. Helyes lépés lenne?

Nyilvánvaló volt, hogy a szülei nem bánnák, ha Marikának udvarolna – hisz mi lehetne kívánatosabb egy olyan vőnél, aki gazdag, mint Krózus, és finanszírozza életmódjukat a száműzetésben?

Ami pedig magát a hercegnőt illeti... Leon tudta, hogy a nők rajonganak érte. Egész életében tapadtak rá, de most, hogy elmúlt harmincéves, már nem volt kedve a szexuális kalandozásokhoz. Nem bánta, ha feleségül vesz egy kedves nőt, és jó férje lesz.

Mert tisztességes házasságot akart. Ő nem csapná be a feleségét álszent szerelmi vallomásokkal és semmitmondó romantikus gesztusokkal, ahogy az apja tette az anyjával.

Komorán összepréselte ajkát. Apja egyfolytában a szerelmet vallott az anyjának, szüntelen bizonygatta, milyen sokat jelent neki. Üres szavak! Amint a vagyonát elvesztette, őt is és kamasz fiát is elhagyta egy gazdag nőért. Míg az asszony teljesen összetört, Leon egyszerűen csak dühös volt, tele megvetéssel a férfi iránt, aki könnyű szívvel magukra hagyta őket.

Soha nem leszek olyan, mint ő. Soha nem teszem meg egy nővel, amit ő tett az anyámmal. Nem fogok szerelmet hazudni. Mert a szerelem nem is létezik – ez csak egy értelmetlen szó, egy hazugság, ami több kárt okoz, mint hasznot.

Amikor a lift felért, Leon sietve elűzte az emlékeket. Szörnyű fiatalságának vége, most már a maga elképzelései szerint éli az életét. Ugyan kinek van szüksége szerelemre?

A felesége – bárki legyen is az, hercegnő-e vagy sem – tiszteletet, figyelmet és barátságot fog kapni tőle. És persze szexet, ez magától értetődő...

Abban a pillanatban, amikor kilépett a liftből, egy fiatal nő jött ki a királyi lakosztályból. Leon ösztönösen szemügyre vette. Magas volt, vékony, szőke, szürkéskék szemű, sminkeletlen. Szép haja egyszerű lófarokba kötve. Ruházata inkább átlagos volt – egyértelműen nem tervezői darabokat viselt –, de ez nem számított, mert elképesztően gyönyörű volt. És végtelenül kívánatos.

Leon érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

Ki lehet ez?

Az biztos, hogy még nem látta itt soha – egy ilyen szép nőt nem felejtett volna el.

Csak most vette észre, hogy a nő is őt figyeli. Ugyanolyan hirtelen állt meg, mint ő, és Leon egy pillanatra – egy csodásan izgalmas pillanatra – egyenesen a szemébe nézett, hagyva, hogy a nő észrevegye, milyen mély benyomást gyakorol rá.

Aztán a nő pironkodva elfordította a tekintetét, és Leont megkerülve, lehajtott fejjel besietett a kabinba.

Leonnak felcsillant a szeme. Biztos a nagyherceg személyzetéhez tartozik, és akkor alighanem viszontlátja még... Nem is lenne rossz egy kis...

Gyorsan rendreutasította magát. Nem, nem szabad ilyenekről képzelegnie, legalábbis ha úgy dönt, udvarolni fog Marika hercegnőnek.

Ellie feldúltan roskadt a kabin falának. Lábai mintha vattából lettek volna, szíve eszeveszetten dörömbölt a mellkasában.

Te jó ég, ez meg mi volt?!

Mit sem sejtve kijön az apja lakosztályából, és belefut a leglenyűgözőbb férfiba, akit valaha látott.

Térde ismét megroggyant, szívverése tovább gyorsult. Minden olyan gyorsan történt – az ő

ijedt zihálása, a férfi csodálkozó tekintete, a markáns arc, a magas, izmos test a méretre szabott öltönyben...

Vajon ki lehetett az?

Türelmetlenül megrázta a fejét. Nem számít, ki az, neki most más gondjai vannak.

Még mindig alig tudta elhinni, amit a húga mondott. Valami görög milliárdos el akarja venni? Hihetetlen volt, egyszerűen elképzelhetetlen! Biztos csak felzaklatták Marikát a közelmúlt eseményei, össze van zavarodva.

De aztán Ellie-nek eszébe jutottak ezek a szavak: „Én mást szeretek!” Húga sírós hangja a földszintre is elkísérte Ellie-t. Amikor Marika bevallotta neki, hogy kit szeret, Ellie legbaljósabb előérzete igazolódott.

A szülei soha az életben nem fogják megengedni, hogy hozzámenjen ahhoz a férfihoz.

Leon kezét csókolt a nagyhercegnőnek.

– Dukaris úr – mondta az asszony kegyesen mosolyogva, azzal az akcentussal, mely elárulta, hogy az osztrák nemességéből származik.

– Felség – felelte gálánsan Leon.

A nagyherceg előtt már meghajolt. Nem volt nagy híve az etikettnek, de ha már fizeti egy európai nemesi család csillagászati számláit, akkor akár alkalmazkodhat is hozzá. Főleg ha a közeljövőben esetleg beházasodik ebbe a családba, és anyagi sikerét másféle csillogással tetézi.

Tekintetét a nagyhercegi pár lányára fordította. Feszültnek és idegesnek tűnt, amit meg tudott érteni. Két héttel ezelőtt még hercegnő volt egy mesebeli kastélyban, most viszont már csak egy nincstelen, kilátástalan fiatal nő.

Ha azonban feleségül venné, minden biztonnyal visszanyerné jókedvét...

Leon bátorító mosolyt küldött felé, de a következő pillanatban hirtelen újra az a szőke nő jelent meg lelki szemei előtt. Ha most ő ülne a nagyhercegnő mellett...

Sietve elhessegette a gondolatot, és kedvesen rámosolygott a hercegnőre, akinek ettől csak még boldogtalanabb lett az arckifejezése, mintha a mosolya még jobban nyugtalanítaná.

A nagyherceg arról beszélt, érthető kárörömmel, milyen nehézségei vannak az új karyliai rezsimnek, hogy elnyerje a külföldi kormányok támogatását.

– Nos, talán majd a választások után jobban mennek majd a dolgok – mondta Leon.

A nagyherceg megvetően felhorkant.

– Az egész nem más, mint egy megrendezett, propagandavezérelt népszavazás, hogy hatalomra juttassanak egy diktátort!

Leon nem foglalt állást a kérdésben. Mint sok más kisebb országot, Karyliát is a távoli múltban gyökeredző versengések bonyolult hálója szőtte be.

Titkon szemügyre vette a nagyherceg lányát. Tényleg el akarja venni feleségül? Ismét a gyönyörű szőkére gondolt. El szabad-e vennie Marikát, ha egy vadidegen másik ennyire lenyűgözte?

Tépelődött magában. Bár soha nem fog szerelmi vallomást tenni a feleségének, hűtlen sem akart lenni hozzá. Hiszen megfogadta, hogy ő soha nem lesz olyan, mint gyűlölt apja.

Fogalma sem volt, hol lakik most, és nem is akarta tudni. Gyerekként rajongott érte, de ennek vége lett, miután apja hidegvérrel elhagyta őket. Csak magára gondolt, s ezzel szeretetének és hűségének minden korábbi megnyilatkozását meghazudtolta.

Leon lerázta magáról az emlékeket. De bárhogy is dönt, nem fog hamis reményeket kelteni.

Döntenem kell.

Ehhez azonban jobban meg kell ismernie Marikát. Ezért van itt.

– Felség – fordult a nagyhercegnőhöz –, megengedné, hogy meghívjam önöket ma estére a Covent Gardenbe? Tudom, hogy rövid az idő, de Torelli éneklő Turandotot, és tavaly nyárról úgy emlékszem, nagy csodálója.

– Ó, a *Turandot*! – kiáltott fel elragadtatva a nagyhercegnő. – Milyen kedves magától. Biztos kellemes kikapcsolódás lesz a lányomnak, igaz, Marika?

A hercegnő feszülten mosolygott.

– Akkor megteszem a szükséges előkészületeket – mondta Leon.

Az operai páholyban ugyan nem maradhat kettesben a hercegnővel, de a semminél ez is jobb. Különben sem árt, ha együtt mutatkozik a nagyhercegi családdal a nyilvánosság előtt.

Látogatása eredményével tökéletesen elégedetten köszönt el. Csak amikor visszatért a lifthez, jutott eszébe újra a csodálatos szőke.

Vajon látja-e még?

Összeráncolta a homlokát. Jobb, ha kiveri a fejéből! Elvégre nem azért van itt, hogy elcsábítsa egy szépséges idegen, hanem hogy feleségül vegyen egy hercegnőt...

2. FEJEZET

Ellie-nek megint sietnie kellett – ezúttal azért, hogy időben odaérjen a Covent Garden Királyi Operaházba az előadás kezdetére. Padlóig érő estélyi ruhában és magas sarkú cipőben ez nem volt egyszerű, de mostohaanyja ragaszkodott hozzá, hogy az alkalomhoz illően öltözzön.

Nos, Ellie mindent megtett, de csak abból válogathatott, ami a legutóbbi filmes díjátadó ünnepségről maradt meg, amelyet Malcolm londoni lakásában tartottak. Nagy megkönnyebbülésére apja beleegyezett, hogy ott lakjon. A szállodai lakosztály már amúgy is zsúfolt volt, egy újabb szoba kibérlése pedig tovább növelte volna a költségeket.

Világoskék estélyi ruhája elegáns volt, de nem éppen *haute couture*, s csak édesanyja egyik gyöngy nyakláncát viselte hozzá. Tisztában volt vele, hogy ebben az öltözetben, diszkrét sminkjével és egyszerű frizurájával senki sem nézné hercegnőnek.

Még az a férfi sem a szállodában.

Felsőhajtott. Nincs értelme rá gondolni. Sem arra, milyen nehezen tudta levenni róla a tekintetét...

Nem, fontosabb az előttünk álló estére koncentrálni.

Ellie-nek eszébe jutott húga utolsó üzenete: „*Lisi, jönnöd kell! Leon Dukaris is ott lesz. Lécci-lécci-lécci, tartsd távol tőlem!*”

Komorán összeprézelte ajkát, amikor belépett a majdnem üres előcsarnokba. Az előadás bármelyik pillanatban elkezdődhetett.

Mindent megtesz, hogy távol tartsa Marikától a kéretlen udvarlót, de a hűgának egész más dolgok miatt főhet a feje. Ahogy felsietett a lépcsőn a páholyokhoz, elképzelte, milyen szörnyű olyan valakit szeretni, akivel nem lehet együtt az ember.

Ellie megértette, hogy Marika szerelemből akar férjhez menni. Ő is ezt akarta. Manapság már a hercegnők is megtehetik...

Elnehezült a szíve. Az szép és jó, hogy meg akarja menteni a hűgát egy érdekházasságtól, de sajnos ez a házasság az egyetlen, ami megakadályozhatja, hogy a családjuk keserves szegénységbe csússzon...

Éppen kialudtak a fények, amikor Ellie-t a páholyba kísérték. Ki tudta venni apja és mostohaanyja körvonalait, akik már helyet foglaltak. Mellettük egy magas férfialakot látott, mellette a húga finom sziluettjét.

Marika a nővére felé fordult, és hálás pillantást vetett rá. A nagyhercegnő a homlokát ráncolta a késés miatt. Ellie meghajolt, és leült a húga mögötti székre.

Miközben a szoknyáját simítgatta, nem vette észre, hogy a Marika mellett ülő férfi őfelé fordította a fejét. Csak amikor a karmester felemelte a pálcáját, csípte el a férfi tekintetét – és rémülten levegő után kapkodott.

Ugyanaz a férfi volt, akivel délután összefutott a liftnél. Akiről alig tudta levenni a szemét...

Elsőre megbénította a váratlan találkozás. Nagy nehezen megszabadult a férfi közvetlen pillantásától, és hirtelen mozdulattal a színpad felé fordult. Arca lángolt, szíve hevesen kalapált – és nem azért, mert annyira sietett, hogy még időben ideérjen.

Ez tehát az az ismeretlen görög – az újjgazdag milliárdos, aki az apja életvitelét finanszírozza, és szemet vetett a hűgára.

Eszébe jutott egyetlen tréfálgatása: „Azt ne mondd, hogy ez a Leon Dukaris egy gusztustalan, sörhasú és malacszemű kéjenc.” Majdnem hisztérikus kacaj tört fel a torkán. Mit is válaszolt Marika? „Nem igazán...”

Elnyomott egy újabb hisztérikus kacajt. Ez az ember átkozottul jól néz ki!

Ellie testében perzselő forróság terjedt szét, szíve a torkában vert. Hála az égnek, itt az egész első felvonás, hogy visszanyerje az önuralmát. És ami még fontosabb: elgondolkodjon azon, amit Marika mondott neki.

Hiába néz ki úgy ez az ember, mint egy életre kelt női fantázia, nem gondolhatja komolyan, hogy csak úgy feleségül veszi a húgát. Marika biztos csak képzelődik – minden egyéb teljesen abszurd lenne!

De akkor miért fizeti Leon Dukaris az apja szállodai számláját? Mit haszna van belőle?

Ellie-nek végigfutott a hideg a gerincén. Titkon a férfit mustrálta – a széles vállat, a nemes formájú fejet, amely sötét sziluettként vált ki a színpad világosságából. A szereplők énekeltek, Ellie azonban nem érezte át a drámát, csak azt, ami itt a páholyban folyt.

Leon Dukaris lezserül keresztbe tette a lábát, profilja csak félig volt látható. Úgy tűnt, mintha a cselekményre koncentrálna, de Ellie gyanította, hogy figyelme nem csak arrafelé irányul. Egyik keze izmos combján pihent, a másikban a programfüzetet tartotta. Ellie észrevette, hogy kissé a húga felé dől, mintha kapcsolatot akarna teremteni vele. Amire a húga láthatóan nem volt vevő: merev mozdulatlanságban ült a székén, és csak úgy sütött belőle a feszültség.

Ellie összepréselte az ajkát, elszakította a tekintetét Marikától és a mellette ülő férfitől, és a színpadra összpontosított, ahol Turandot hercegnő éppen az imént fogadta meg, hogy soha nem megy férjhez, miközben nem kívánt kérője éppen ezt követelte tőle...

Ez nem történhet meg... semmi körülmények közt!

Ellie fejében hirtelen formálódtak meg ezek a szavak – és semmi közülük nem volt a színpadi drámához.

Miközben Leon a színpadon zajló eseményeket figyelte, mindvégig elevenen érzékelte a mögötte ülő nő jelenlétét. Még mindig alig tudta elhinni, hogy tényleg az a bámulatós szőke szépség az, aki ma délután annyira elbűvölte.

Ki lehet ez?

Nem túl drága ruhájából ítélve talán valami udvarhölgyféle. Igen, ez hihetőnek hangzik.

Őrlődött magában. A mögötte ülő nő rendkívüli hatást gyakorolt rá, miközben ő a mellette ülőt készült feleségül venni. A szőke csak elterelte figyelmét a szándékáról. Még most is össze kellett szednie minden akaraterejét, hogy ne forduljon hátra hozzá.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire az első felvonás véget ért, s tapsvihár közepette lehullott a függöny. Amikor felgyúltak a fények, a nagyhercegnő méltóságteljesen Leonhoz fordult.

– Torelli ma este is gyönyörűen énekel.

– Kivételesen szép hangja van – felelt udvariasan Leon.

Rámosolygott Marika hercegnőre, aki még mindig mereven ült mellette; azt kívánta, bárcsak végre feloldódna egy kicsit.

– Önnek mi a véleménye? – kérdezte a lehető legbiztatóbb hangon.

– Nagyon jó – felelte Marika színtelenül.

Mikal nagyherceg felállt.

– Pokolian hosszú első felvonás volt.

Bár Leon titkon egyetértett vele, csak nevetett, és ő is felkelt a székéből. A nagyhercegnő ülve maradt, akárcsak a lánya, de a háta mögötti ruhasuhogásból Leon arra következtetett, hogy a szőke udvarhölgy felállt. Már alig tudta türtőztetni magát, s most végre odafordult hozzá.

És ott állt ő.

Leonnak rögtön felforrta a vére. A lány kerülte a tekintetét, de ő ezt se bánta: neki már az is elég volt, hogy nézheti.

Ugyanolyan lélegzetelállítóan szép volt, mint az első találkozásakor – sőt, még szebb is, mert most diszkrét sminket viselt, mely kiemelte szürkés-kék szemét és lágyan ívelt ajkát, haja pedig egyszerű, elegáns copfba volt fonva. Egyetlen ékszere egy gyöngysor volt, mely jól illett halvány bőréhez. Világoskék ruhájának szabása a rakott felsőrészsel, rövid ujjakkal és keskeny szoknyával kiemelte karcsúságát.

Leonban fellobbant a vágy; gyorsan igyekezett úrrá lenni rajta. Ezt a vágyát úgyszem elheti ki – legalábbis ha komolyan gondolja, hogy feleségül veszi Marika hercegnőt.

Ami valójában lehetetlen, ha ilyen hevesen reagálok egy másik nőre.

De sajnos az is lehetetlen, hogy kikezdjen az udvarhölgygel, őfelségeik nem túrnének egy ilyen viszonyt.

A helyzet átkozottul frusztráló volt, és Leon még mindig nem tudta elszakítani a tekintetét a szőke szépségről – főleg mert tisztán érezte, hogy ő is hasonló reakciót vált ki a nőből.

Aztán hallotta, hogy a nagyherceg közeledik mögötte. A szőkeség futólag meghajolt, és motyogott valamit karyliai nyelven; feltehetően bocsánatot kért a késésért. A nagyherceg valami olyasmit válaszolt, ami dorgálásnak hangzott, majd Leonhoz fordult:

– Engedje meg, Dukaris, hogy bemutassak magának valakit – mondta ünnepélyesen.

A nő még mindig mereven állt, és kerülte Leon tekintetét, de nyaki verőérének szapora lüktetése elárulta izgatottságát.

– Ő a nagyobbik lányom, Elizaveta hercegnő.

Leon vonásai megdermedtek. *Minden* megdermedt benne. Amikor aztán magához az életbe, végtelen megkönnyebbülés áradt szét benne. Vonásai elernyedtek, megnyugodott.

Egyszeriben csodálatos lett az élet.

Olyan csodálatos, mint amilyen Elizaveta hercegnő.

Szeme vágyakozva csillogott, ahogy a lányra szegezte.

– Hercegnő... – mondta rekedten, majd szájához emelte a kezét, alig észrevehetően meghajolt, és kezét csókolt neki. Érezte, hogy a lány megborzong.

– Jó estét, Dukaris úr – mormogta zavartan a hercegnő.

Pironkodása mindent elárult, amit Leon tudni akart. S az a tény, hogy sietve megfogta a kezét, melyet ő az imént megcsókolt, szintén sokatmondó volt: mintha nem akarná, hogy reszketni lássák.

Leont mély elégedettség töltötte el.

És valami egészen más is.

– Pezsgőt? – fordult mosolyogva a nagyhercegi pár felé, és lendületesen hátramutatott a páholy felé, ahol két palack állt ezüsttálcán egy hűtővödörben.

Ha ez nem tökéletes alkalom a pezsgőbontásra, akkor mi?

Ellie kétségbeesetten igyekezett visszanyerni nyugalma, de úgy érezte, esélye sincs. Tulajdonképpen hozzá kellett volna szoknia a kézcsókokhoz, a karyliai udvarban szokványos volt. De olyan vonzó férfi, mint Leon Dukaris, még sohasem csókolt neki kezét.

Nyelt egyet, és remélte, hogy az arca színe már közelít a normálhoz.

– Hercegnő?

Házigazdájuk, aki nemcsak a pezsgőt és a páholyt fizette, hanem a méregdrága szállodai lakosztályukat is, egy poharat nyújtott felé.

– Köszönöm – motyogta Ellie, miközben elvette, és próbált joviális arcot vágni, ami inkább a mostohaanyjához illett volna.

Miután ivott egy kortyot, Leon Dukaris megkérdezte, hogy tetszik neki az opera. Ajkán mosoly bujkált; gyönyörű ajka volt, sarkában mély barázdával. Nemes vonásai voltak, karakteres orra és markáns álla. Kedves mosolya mögött azonban Ellie keménységet és határozottságot érzékelt.

– Torelli ugyanolyan kiváló, mint mindig – válaszolta –, még akkor is, ha a címszerep nem valami szimpatikus. Valószínűleg nem Turandot a kedvenc hősnője.

Leon Dukaris a homlokát ráncolta.

– Úgy gondolja? De Turandot erős nő. Nem hajlandó férjhez menni, pedig mindenki ezt várja tőle.

Ellie vonásai megkeményedtek.

– Erős? Nem: kegyetlen! Megöleti a kérőit, a vetélytársát pedig megkínóztatja!

– Liu elkerülhette volna a sorsát, ha egyszerűen megmondja neki az ismeretlen herceg nevét.

– Akit aztán Turandot szintén megöletett volna. Liu azért nem hajlandó elárulni, mert szereti!

Leon Dukaris ivott egy kortyot.

– És mire megy vele? A herceg másik nőt választ, aki jobban illik hozzá, mint egy egyszerű

rabszolganő.

A hangjában most már jobban hallható volt a gúnyos felhang, de volt egy másik is, amit Ellie nem tudott hova tenni. Aztán hirtelen rájött, hogy itt az alkalom, hogy a színpadi drámáról a családjában zajló drámára terelje a szót. Meg kell védenie Marikát a nem kívánt hódolójától.

– Hát igen – dünnyögte, és maga is ivott egy kortyot. – Turandot hercegnő, és a valóságban is vannak férfiak, akik hercegnőt szeretnének feleségnek.

Ránézett Leon Dukarisra, és igyekezett elrejtetni idegességét. Vajon a megjegyzése kiugrasztja a nyulat a bokorból? Mond valamit ez az ember, amiből kiderül, hogy jogosak-e Marika félelmei?

De Dukaris nem árulta el magát. Hosszú szempillái – csodálatos fekete szempillák, állapította meg Ellie akaratlanul – leereszkedtek sötét szemére. A látványtól furcsa érzés támadt Ellie gyomrában.

– Hát, az attól függ... – mondta vontatottan a férfi, s a hangja ezúttal nem gúnyosan, hanem inkább szórakozottan csengett, és olyan érzéken, hogy Ellie-ben egészen illetlen gondolatokat ébresztett – *melyik* hercegnőről van szó.

– Valóban – felelte a lány. – Éppen ezért tudnia kell, Dukaris úr, hogy a húgom mást szeret.

Ezt olyan halkán mondta, hogy csak a férfi értette. Mégis attól tartott, túl sokat árult el. Mi van, ha teljesen rossz nyomon jár? Mi van, ha Marika félelmei alaptalanok? De már elkésett: épp az imént figyelmeztette Leon Dukarist, hogy ne tápláljon hiú reményeket a húgával kapcsolatban.

Leon arckifejezése egy pillanatra sem változott meg, de mialatt Ellie nyugtalanul visszatartotta a lélegzetét, látta aranybarna pöttyökkel teleszórt szemében, hogy hirtelen megnyugszik.

Aztán felemelte a poharát, és Ellie-éhez koccintotta.

– Sok boldogságot neki.

Ezt teljesen közönyösen mondta, és megint azzal a gúnyos felhanggal. Közben a tekintete egészen átjárta Ellie-t, egészen megbabonázva őt.

– De attól tartok, félreérti a helyzetet, hercegnő. Egyáltalán nem érdekel a húga.

Elhallgatott, és Ellie megint visszatartotta a lélegzetét. Leon Dukaris túl közel volt hozzá, s eközben úgy mosolygott rá, hogy elgyengült a térde, és tűz gyúlt a lába között.

– Ezerszer szívesebben – folytatta rekedtes hangján a férfi – venném el *magát* feleségül.

Ismét koccintott vele, mosolyogva kortyolt a pezsgőből, aztán azt kívánta neki, hogy a hősnő iránti ellenszenv dacára élvezze az opera további részét, majd elfordult, és úgy sétált oda a többi vendégéhez, mintha semmi különös nem történt volna.

Ellie-nek a torkában dobogott a szíve, kezében remegett a pezsgőspohár. Ugye csak félrehallott valamit? Ugye nem azt mondta, hogy feleségül akarja

venni?! Persze hogy nem!

De igen, tényleg ezt mondta.

Ellie azt várta, hogy ösztönösen úgy fog reagálni ezekre a szavakra, ahogyan kell: felháborodással. De a lelkében nyoma sem volt felháborodásnak. Így hát csak állt ott, mint akibe villám csapott, és döbbenet bámult Leon Dukaris után.

Leon az irodája fölötti lakás panorámaablaka előtt állt. Ebben a legmenőbb tervezők által berendezett, ultramodern és méregdrága lakásban szállt meg mindig, ha Londonban járt. Nem tetszett neki különösebben, de elég elegáns volt ahhoz, hogy üzlettársakat lehessen fogadni benne. És időről időre nőket is...

Amikor nőekkel kezdett, mindig figyelmeztette őket, hogy futó viszonynál többre ne számítsanak. Távol állt tőle, hogy bárkit is hitegessen.

Elgondolkodva ivott egy kortyot a konyakjából. Tekintete London látképére szegeződött, de alig látott belőle valamit. Kezdett belefáradni ebbe az életmódba; már nem talált benne sok örömet. Valami mást akart.

Valaki mást...

Arcán elégedett mosoly terült szét. Micsoda pompás egybeesés! Álmai nője s a hercegnő, akit feleségül akar venni, egy és ugyanaz a személy: az igézően gyönyörű Elizaveta.

Az örökké búslakodó Marika hercegnőt már el is felejtette, csak a nővére tudott gondolni – az operaházbeli találkozásaikra és beszélgetésükre. Nem bánta meg, hogy felfedte előtte a szándékát, ellenkezőleg, még örült is, hogy a lány alkalmat adott rá. Leon mindig is szeretett rögtön a lényegre térni, hogy eleve föl se merülhessenek kétségek.

Elizaveta a hercegnő, akit feleségül akar venni. Most már csak az kell, hogy igent mondjon neki. De miért ne mondana?

Ismét elmosolyodott. A lélegzetelállítóan szép szőke nem tudta eltitkolni előle, hogy ő is vonzódik hozzá. Egyértelműen meglátszott rajta.

Ugyanúgy kíván, ahogy én is őt.

Így mindjárt több szempontból is profitálnának a házasságukból. Minden mellette szól. Ez lenne a tökéletes kapcsolat.

És a legjobb az egészben, hogy mindketten pontosan tudni fogjuk, miért házasodunk össze – és hogy az értelmetlen komédiának, amit szerelemnek hívnak, ennek semmi köze. És soha nem is lesz.

Leon megfogta poharát, és képzeletben a csodálatos Elizaveta hercegnő felé emelte.

A következő hét Ellie életének legrosszabb hete volt. Belefájdult a feje a rengeteg tépelődésbe. Vajon Leon Dukaris komolyan gondolta, hogy feleségül venné? Vagy csak azért ugratta ezzel, mert ő figyelmeztette, hogy ne fűzzön nagy reményeket Marikához?

De ha nem komolyak a szándékai, miért költött egy vagyont arra, hogy a családja továbbra is luxusban élhessen?

Egyszerűen nem tudott kiigazodni a férfin; nem értette az indítékait. Talán csak az érdekli, hogy feleségül vegyen egy hercegnőt?

És ha így lenne?

Ellie-nek felgyorsult a szívverése a gondolatra. Mit válaszoljon neki, ha tényleg megkéri a kezét?

Az egyetlen helyes válasz a *nem*. Nem, nem és még egyszer: nem! Egyáltalán hogy fordulhat meg a fejében, hogy feleségül menjen egy idegenhez?

Minden porcikája tiltakozott a gondolat ellen. Egész életében szerelmi házasságról álmodott. A szülei példája megtanította, milyen fontos ez. Anyja sohasem csinált titkot belőle, hogy Ellie apjához csak az apja nyomására ment feleségül, aki ezzel maga is a saját apjának akart a kedvében járni. Ellie szülei nem voltak boldogok együtt, ezért hamar elváltak, s csak a második házasságukban találták meg a boldogságot.

– Ne kövesd el azt a hibát, amit én, drágám – figyelmeztette Ellie-t az anyja elég gyakran. – Csakis szerelemből házasodj, semmi másért!

Ellie zaklatottan feküdt ágyában, és a plafont bámulta. Persze megteheti, hogy egyszerűen kikoszarazza Leon Dukarist. Ellie Petersként megvan az a szabadsága, hogy szerelemből házasodjon.

Ámde ő nem egyszerűen az anyja lánya – ő több, mint csupán Ellie Peters.

Én Elizaveta hercegnő is vagyok, a Kárpárdy-házi nagyherceg lánya, az ezzel járó összes kötelességgel és felelősséggel.

És ez óriási különbség.

Mélyet sóhajtott. Meghozta a döntését. Elég a meddő tépelődésből, úgyis csak körbe-körbe jártak a gondolatai. Vállalja a származásával járó felelősséget, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy félre kell tennie személyes vágyait, és hozzámennie egy olyan férfihoz, akit alig ismer.

Lehunyta a szemét, s ahogy elaludt, álmodni kezdett – egy markáns arcról, sötét szemekkel, melyekben lobog a vágy.

Vágy – és türelmetlenség, hogy asszonyává tegye.

Királyi menyasszonyává.

3. FEJEZET

Leon figyelte, ahogy a hercegnőt az asztalához vezetik. Láttára, mint mindig, most is kihagyott a lélegzete, és forró hullámban öntötte el a vágy. Az elmúlt napokban üzleti úton járt Londonon kívül, ami felfokozta kívánságát, hogy viszontlássa Elizavetát – és most itt volt, és teljes ragyogó szépségében közeledett felé.

Világoszöld tervezői ruhát és gyöngy nyakláncot viselt, de volt valami a testtartásában, ami megkülönböztette a többi gazdag fiatal nőtől. Leon önelégülten elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy Elizaveta hercegnő pillanatnyilag egyáltalán nem gazdag... sőt, teljesen nincstelen. Éppúgy, mint a családja többi tagja.

Hacsak nem jön hozzám feleségül.

És hozzá is, erről Leon szilárdan meg volt győződve. Mi másért értesítette volna az asszisztensét, hogy ma szeretne vele ebédelni?

Felállt az üdvözlésére, aztán a lány helyet foglalt vele szemben. Nyugodtnak és összeszedettnek tűnt, de Leon érezte, hogy belül minden, csak nem nyugodt. Sőt: a végletekig feszült.

Miközben a pincér ásványvizet töltött a hercegnőnek, Leon hátradőlt, és nyíltan megcsodálta a szőke szépséget: szürkéskék szemét, érzéki ajkát, magas arccsontját és gyönyörű, aranyszínű haját, melyet laza kontyba tűzve viselt. Élvezte elegáns testtartásának látványát, melle nemes ívét... Tényleg hihetetlenül szép ez a nő!

Ismét érezte, hogy érzékei éledeznek, vére felforrósodik – ez volt a legjobb igazolás, hogy jól döntött. Kétségtelenül ő az ideális királyi menyasszony.

Minden megvan benne, amire vágyom – minden!

Amikor a hercegnő beszélni kezdett, Leon igyekezett a külseje helyett a szavaira koncentrálni. Kissé előredőlve ült, szálfegyenes háttal. A család többi tagja nélkül Elizaveta egészen más aurát árasztott, mint amikor az apjával és mostohaanyjával volt; a jelenlétükben mindig kissé visszafogott és zárkózott benyomást keltett.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám, Dukaris úr – kezdte. – Gondolom, sejti, hogy különleges okból szerettem volna találkozni önnel.

Leon szándékosan nem válaszolt, csak mosolygott.

Egy pillanatra úgy tűnt, a reakciója kissé felzaklatja a lányt, de gyorsan visszanyerte a nyugalmát.

– Hadd kérdezzem meg nyíltan: miért fizeti apám lakosztályát, Dukaris úr?

Leon egy pillanatra megdermedt; nem számított ilyen lényegre törő kérdésre. De végül is éppilyen lényegre törő volt az operaházban is, amikor a húgáról kérdezte.

– Mivel apámnak már nincs politikai és gazdasági befolyása Karyliában, nem lehet üzleti szívesség. Szóval – vett egy mély lélegzetet – valami más oka kell hogy legyen. – Az ajkába harapott, mintha kényszerítenie kellene magát, hogy folytassa. – Komolyan gondolta, amit az operában mondott? Vagy csak egy félresikerült vicc volt?

Nohát, megkérdezte – végre kimondta azt, ami egész héten, sőt még régebb óta is foglalkoztatta.

Leon csábító ajka körül halvány mosoly bujkált, de Ellie nem hagyta, hogy ez elterelje a figyelmét. Nem engedheti meg magának – most nem. Túl sok múlik a férfi válaszán.

– Viccnek elég ízléstelen lett volna, nem gondolja? – kérdezte Leon szárazon, felvonva egyik szemöldökét.

– Valóban – felelte Ellie morcosan. Ismét vett egy mély levegőt. – Persze el kell ismernem, hogy a húgom talán tévedett, és félreértette az ön... az ön nagylelkűségének okát apámmal szemben.

Idegesen figyelte, ahogy Leon a borospoharához nyúl, és kortyol egyet belőle. Bosszantóan nyugodtnak tűnt. Szeme félig csukva volt, így a lány nem láthatta, mi zajlik benne, de megérezte a hirtelen támadt belső feszültséget. Szíve a torkában dobogott, miközben a válaszra várt. Rengeteg

minden függött tőle.

Az a válasz örökre megváltoztathatja az életemet...

Döntésének horderejére ráeszmélve még jobban felgyorsult a szívverése.

Leon csak végtelennek tűnő idő után válaszolt, s közben nyíltan a szemébe nézett. Arc kifejezése még mindig nem árulta el gondolatait, de a lányt megbabonázta.

– Nem, nem tévedett. – Leengedte a poharát az asztal felé. – Csak ami a vágyam tárgyát illeti. Mint már mondtam, a húga nem érdekel...

Szavai világosak voltak, s ezúttal nem volt bennük se gúny, se humor. A tekintete hirtelen olyan beható lett, hogy Ellie-nek elakadt a lélegzete.

– Miért? – bukott ki belőle, és önkéntelenül előredőlt.

Leon egy pillanatra megfeszült, arca megváltozott.

– Hogy miért? – ismételte meg, aztán újra pókerarcot öltött. – Melyik férfi ne akarna feleségül venni egy hercegnőt? – kérdezte olyan lezseren, mintha ez az egész nem is érdekelné túlságosan.

– De miért akar mindenáron hercegnőt feleségül venni? – kérdezte Ellie.

Leon arca ismét megváltozott, és Ellie-nek szaporán vert a szíve, amikor belenézett a férfi sötéten aranyló szemébe, melynek pillantása mindig átforrósította. Ezúttal nem vágyat látott bennük, hanem valami mást. Valami olyat, amit még soha.

Kíméletlen nyíltságot.

– Nem tudom, mit tud rólam, hercegnő – felelte Leon. – Biztos hallotta, hogy úrgazdag milliárdos vagyok, aki részvényügyletekkel szerezte a vagyonát. Egy kis internetes kereséssel kideríthető, nem csinállok belőle titkot. És abból sem, hogy már nem tudok mit kezdeni a pénzemmel. – Megvonta a vállát, mintha azok a milliárdok semmit sem jelentenének neki. – Most már többet akarok. – Letette a poharát, és egyenesen a lányra emelte a tekintetét. – Bármit meg tudok venni, ami pénzért kapható – tényleg bármit. De vannak dolgok, amiket nehezebb megszerezni. Legalábbis segítség nélkül. – Magabiztosan elmosolyodott. – Például egy hercegnő segítsége nélkül. Egy hercegnő minden sikeremet megkoronázná.

Hátradőlt, kezét még mindig a poharán tartva.

– Egy hercegnő? – kérdezte Ellie. – Mindegy, ki az?

Újabb közönyös vállrándítás.

– Többé-kevésbé. Persze a házasodó korú hercegnők száma korlátozott, és azok, akik hajlandóak lennének feleségül jönni egy magamfajtaéhoz, valószínűleg kérnek valamit cserébe.

A családomért megtenném, gondolta Ellie. *Csak őértük.*

De még miközben ezt a tényt a fejébe véste, valami más is tudatosult benne. A nő, akit Leon Dukaris feleségül vesz, nemcsak a pénzét kapja meg, hanem őt is – teljes férfiúi pompájában...

Sietve elhessegette a gondolatot. Ez nem számít. Egyelőre csak egyvalami számít: hogy ez a férfi megmentheti az apját a szegénységtől – egy olyan feleségért cserébe, akinek királyi vér folyik az ereiben.

Ellie hátradőlt. Hirtelen úgy érezte, túl sok ez neki. De folytatnia kellett, egészen a keserű végkifejletig.

Ki kell derítenem, pontosan mire is vállalkozom, ha hozzámegek egy olyan férfihoz, akinek csak a származásom miatt kellek.

Érezte, hogy valami fájdalmasan megfeszül benne, de nem törődött vele. Semmi értelme azon búslakodni, hogy nem házasodhat szerelemből – ez van, így hozta az élet.

Leon figyelte, ahogy a hercegnő mély levegőt vesz, mielőtt megkérdezi:

– Annyira biztos benne, hogy elfogadnám az ajánlatát?

Leon megrázta a fejét.

– Nem. De feltételezem, nem akarja, hogy az apjának nélkülöznie kelljen. És hogy hűséges lányaként mindent meg fog tenni, hogy ezt megakadályozza. És természetesen meg akarja adni a húgának a lehetőséget, hogy egy másik férfi után epekedjen. – Megvető fintort vágott. – Egyébként meg szabad kérdeznem, kiről van szó?

Ellie habozott egy pillanatig.

– Olyan valakiről, akihez soha nem mehet hozzá: Anatol Horanról.

Leon meglepve ráncolta a homlokát.

– Anatol Horan? Az nem a...?

– De igen, az. Mateas Horan fia – azé, aki a puccsot szervezte, és aki megfosztotta apámat a tróntól. És aki most Karylia elnöke akar lenni.

Leon felvonta a szemöldökét.

– Hát, ez igen kellemetlen Marika számára – jegyezte meg szárazon. – De mindegy, a húga gondjai nem tartoznak ránk.

Az étlapért nyúlt, és a pereme fölött a hercegnőre nézett, aki sokkal jobban tetszett neki, mint a húga.

– Rendelünk?

– Még ne.

Ellie hangja parancsolóan csengett, ahogy egy hercegnőhöz illik. Leon habozott egy pillanatig, aztán letette az étlapot, és egyik szemöldökét kérdően felvonva ismét a lányra nézett.

Ellie lelkében a legellentmondásosabb érzelmek viaskodtak. Ha valóban rászánja magát arra a hallatlan lépésre, hogy hozzámegy egy férfihoz, akit alig ismer, akkor előbb valamiféle biztosítékra van szüksége, hogy a családja egyszer s mindenkorra megszabadul az anyagi gondoktól.

– Vannak bizonyos feltételeim – jelentette ki. Megkönnyebbülésére visszatalált a hűvös tárgyilagossághoz. – Először is azt szeretném, ha ez a házasság meghatározott időre szólna. Két év, és nem több. Így elég ideje lesz ahhoz, hogy kihasználja mindazokat az előnyöket, amiket egy királyi származású feleség nyújt.

Leon megvonta a vállát.

– Nem probléma.

– Rendben. – Ellie rábírta magát, hogy folytassa. – Továbbá kérek egy nagy összeget apámnak, ami rangjához méltó életet biztosít neki a száműzetésben, és egy házat, ahol élete végéig lakhat a feleségével. Ingyen. – Mivel Leon arca rezzenéstelen maradt, Ellie gyorsan tovább beszélt: – Ja, és azt is meg kell ígérnie, hogy fizeti az öcsém, Niki egyetemi tandíját és a húgom hozományát, hogy anyagi megfontolásoktól függetlenül választhasson férjet. És hogy ne kelljen figyelembe vennie a szülei véleményét.

Még mindig alig tudta elhinni, hogy mire készül... Hozzámegy egy idegenhez, hogy biztosítsa az apja és a családja jövőjét!

A saját jövője kárára.

Ismét üres érzés támadt a gyomrában. Mert hát erről van szó, nem? Mindenki megkapja, amit akar – kivéve őt. Kiszolgáltatja magát egy vadidegennek, s a kedvéért feje tetejére állítja az egész életét.

Hirtelen gombóc nőtt a torkában.

Nem akarok ilyen házasságot! Szerelemből akarok házasodni – csakis szerelemből. Ezt ma már egy hercegnő is megteheti!

De nem ő. Mint oly sok nőnemű felmenőjének, neki is más okból kell frigyre lépnie – mert ő az egyetlen a családban, aki segíthet apjának, mostohaanyjának és féltestvéreinek.

Olyan nyomorúságosan érezte magát ettől a felismeréstől, hogy könny szökött a szemébe, el kellett fordítania a fejét.

Amikor Leon Dukaris minden követelésébe beleegyezett, egy pillanatra rátört a pánik. Tehát valóban meg fog történni ez a házasság! Hozzámegy ehhez az emberhez, ehhez a vadidegen férfihoz, aki szemének egyetlen pillantásával fel tudja gyorsítani a szívverését, és teljesen megzavarja a fejét...

Már majdnem úrrá lett rajta a pánik, amikor hirtelen egy kezet érzett a kezén. Ijedten emelte a tekintetét Leonra.

Ebben a pillanatban történt valami köztük. Most először úgy érezte, hogy magát az embert

látja, az igazi lényét, nem pedig a „görög milliárdost”. Nem az eszméletlenül vonzó idegent, aki annyira felzaklatja, hanem a személyiségét, minden belső tulajdonságával együtt.

Borzongás futott végig a hátán, amit nem tudott mire vélni.

– Jó házasság lesz – mondta halkán Leon, még mindig rajta tartva a tekintetét. – Gondoskodni fogok róla.

Mielőtt Ellie felfoghatta volna, mi történik, a férfi az ajkához emelte a kezét. Futó érintés volt csupán, de amikor Leon visszaengedte a kezét az asztalra, és eleresztette, apja bukásának szörnyű híre óta Ellie-t először szállta meg a belső béke.

A férfi, akinek házassági ajánlatát az imént elfogadta, olyan megnyugtatóan mosolygott rá, hogy a riadalmát mintha elfújta volna a szél.

– Bátor kislány – mondta Leon Dukaris, megpaskolta a kezét, aztán megfordult, és intett a pincérnek. – No, akkor koccintsunk pezsgővel az eljegyzésünkre!

4. FEJEZET

Ellie nyakig volt az esküvői előkészületekben. Összeállította új, tervezői darabokból álló ruhatárát, s egy esküvőszervező csapat segítségével hozzálátott a mérhetetlenül drága ünnepség megszervezéséhez.

A ceremóniára abban a szállodában fog sor kerülni, ahol a családja lakik, amíg át nem költöznek a Loire menti kastélyba, amelyet Leon vásárolt nekik.

A pletykalapok egymással versengve kürtölték szét a hírt – mert a külvilág szemében ez maga volt a mesebeli románc. „A hercegnő és a görög üzletember!” „Szerelem a száműzetésben!” „Hercegnőt vesz feleségül a milliárdos!” A szalagcímetek a Leon PR-csapata által gondosan kiválogatott fotók kísérték.

Ellie meghagyta apját abban a hitében, hogy valóban szerelemről van szó, ahogy a sajtó beszámolt róla. A nagyherceg annyira megkönnyebbült, amikor elmondta neki, hogy eljegyezte magát Leon Dukarisszal. Ha el akarja hinni, hogy jótévője első látásra beleszeretett a lányába, miért is rontaná el az örömét.

Az édesanyjával őszintébb volt. Constance és Malcolm időközben visszatért Kanadából, és Ellie meglátogatta őket Somersetben.

Nem volt könnyű beszélgetés, mert mint az várható volt, anyja hevesen tiltakozott. Ellie azonban kitartott a döntése mellett.

– Nem hagyhatom cserben apámat azok után, ami történt...

– Nincs joga ilyen áldozatot kérni tőled!

– Nem kér tőlem semmi. Önszántamból teszem, azért, mert szeretem. Meg akarom védeni.

Ahogy elbúcsúzott az anyjától, érezte, hogy megváltozik az arckifejezése. Már nem Ellie Peters volt, hanem Elizaveta hercegnő a Kárpárdy-házból.

– A lány vagyok, vannak kötelességeim.

Anyja aggódva nézett rá.

– És a szerelem?

– Reménykedem, hogy én is olyan szerencsés leszek, mint te és apa, és a második házasságomban megtalálom.

És ebbe a reménybe kapaszkodott Ellie, miközben az esküvőjére készült...

Egész idő alatt alig találkozott a vőlegényével, s ha mégis, szinte mindig nyilvánosan vagy társaságban. Úgy tűnt, Leon folyton mozgásban van. Azt mondta, az esküvő előtt rendbe akarja tenni az üzleti ügyeit, hogy utána legyen idejük egymásra.

Titkon Ellie nem bánta, hogy a férfi ritkán van vele, bármennyire is gyávaságra vallott ez tőle. Így könnyebben tudta kezelni a helyzetet. Annak is örült, hogy Leon nem használja fel az eljegyzésüket intim közeledésre, amikor nagy néha kettesben voltak...

Gyorsan elűzte ezt a gondolatot. Ezzel ráér később foglalkozni, most túl sok volt a dolga!

– Anyám és mostohaanyám az összes rokont meg akarja hívni – mondta Leonnak egy vacsora alkalmával, amikor a férfi megint Londonban járt. – És minél több vendéget a főnemességből. – Felsorolt néhány embert, akik már elfogadták a meghívást.

– Lenyűgöző – mondta Leon szárazon.

Most ironizál? Ellie dacosan felemelte az állát.

– De hát neked erről szól az egész, nem? Hogy minél nagyobb felhajtás legyen.

Leon hátradőlt a székében. Ugyanabban az étteremben vacsoráztak, ahol néhány hete megpecsételték a sorsukat; talán ezért volt Ellie ilyen közvetlen.

De hát végül is tény, hogy csak azért megy hozzá Leon Dukarishoz, mert Leon főnemesi csillogással akarja teljessé tenni a sikereit, ő pedig anyagi biztonságot akar biztosítani az apjának.

Egyiküknek sincs más oka. Abszolút nincs.

Efelől Leon soha nem hagyott kétséget, és soha nem állította az ellenkezőjét. Nem udvarolt neki, és nem viselkedett úgy, mintha bármit is érezne iránta. Az is lényegtelen, hogy Ellie-nek felgyorsult a szívverése, valahányszor a közelébe került, vagy hogy a férfi tekintetében gyakran bujkált rejtelmes kifejezés, amikor ránézett.

De most egyáltalán nem volt zárkózott az arca. Összeszűkült szemmel nézett rá.

– Mondd csak, mindig ilyen szókimondó leszel, ha a házasságunkról beszélünk?

Ellie-nek arcába szökött a vér. Ismét felemelte az állát.

– Csakis azért veszel feleségül, mert hercegnő vagyok. Én meg csakis azért megyek hozzád, mert elég gazdag vagy ahhoz, hogy eltartsd apámat és a családját. Megkapod a címemet a pénzedért – ilyen egyszerű.

Állta a férfi tekintetét. Leon szeme most csillogó fekete gyémántra emlékeztette. Mélységesen nyugtalanította ez a tekintet.

A veszélyes csillogás azonban gyorsan kialudt. Leon felemelte a borospoharát, lezseren koccintott Ellie-vel, s a maga félig gunyoros, félig nyílt módján mosolygott rá.

– Akkor is igyunk a házasságunkra. Egy tisztességes házasságra! – mondta.

A legtöbb házasság nem az, futott át Leon fején. *Az emberek örök szerelmet fogadnak egymásnak, de alighogy jönnek a problémák, a fogadalom hirtelen már hajítófát sem ér.*

Miért zavarná hát, ha leendő felesége ilyen szókimondón beszél a házasságuk céljáról? Végül is csak az igazat mondta.

De ez nem a teljes igazság... Több köt össze minket, mint az én vágyam, hogy hercegnő legyen az oldalamon, és az ő vágya, hogy méltó életet biztosítson az apjának.

Volt itt még valami más is – valami éppennyire fontos.

Leon azonban nem hagyta, hogy arca elárulja a gondolatait, miközben koccintott Ellie-vel. Ellie még nem áll rá készen, hogy hallja ezt az igazságot.

De talán lassan itt az ideje...

Lassan meg kellene mutatnia Elizaveta hercegnőnek, hogy van még egy egészen más oka is a címén kívül, amiért feleségül akarja venni.

Miközben újabb kortyot ivott a borból, és élvezte a hercegnő lágy fényben fürdő arcának látványát, eszébe jutott, mi volna erre a megfelelő alkalom: a fényes eljegyzési ünnepség.

Igen, az tökéletes lenne.

Ellie mély levegőt vett, és felhúzta báli ruhájának szoknyarészét. Halvány rózsaszín ruha volt organzából és sifonból, a fűzőrész kristályokkal hímezve, csupasz vállát és karját szintén sifon borította. A rózsaszín gyémánt nyaklánc, a csepp alakú fülbevaló, a karkötők és a művészi, feltűzött frizuráját tartó fésűk tökéletesen illettek egymáshoz.

Tetőtől talpig úgy festett, mint egy mesebeli hercegnő.

Amikor a portás kinyitotta a limuzin ajtaját, Ellie vigyázott, hogy ne gyűrődjön össze a szoknyája kiszállás közben. Hangos taps és vakuvillogás fogadta – Leon PR-stábja gondoskodott róla, hogy ne lehessen észrevétlenül belépni a szállodába.

Anyja és a mostohaapja kísérte a bejárathoz, s amint beléptek, az előcsarnokban Leon jött elébük szmokingban. Ellie újfent megállapította, hogy nincs hozzá fogható férfi.

– Hercegnő...

Megfogta Ellie kezét, meghajolt, de nem csókolta meg, csak nézett rá izzó, sötét szemével.

– Elragadóan nézel ki. – És tetőtől talpig szemügyre vette.

Ellie mondani akart valamit, bármit, mosolyogva tenni egy könnyed megjegyzést, például a bálra érkező Hamupipőkééről, de egy szót se tudott kinyögni, annyira zavarba hozta ez a lenyűgöző férfi. Alig kapott levegőt, s a feje kiürült.

Aztán eszébe jutott, hogy anyja és mostohaapja arra vár, hogy bemutassa őket a férfinak. Ellie visszahúzta a kezét a férfitől.

– Leon, hadd mutassam be édesanyámat – mondta remegő hangon.